Ч. 100 Четвер 7 (19) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·75

Поодиноке число 3 кр.

Промова дел. Барвіньского

в буджетовій комисиї австрийскої делеґациї в Пешті дня 13 мая 1898 в розправі над буджетом міністерства війни.

Військовий буджет, котрий є предметом розправ в комисиї, приніс не тільки делеґациї, але і всему загалови, а особливо податникам дуже прикру несподіванку. Вправді не справдили ся подавані в часописях від кількох тиждпів вісти про домагане значних фондів на потреби военної маринарки, але й розданий нам буджет міністерства війни містить в собі додатковий кредит 30 міліонів і 100.000 зр., хоч ледво пів року минуло, як делеґация у Відни ухвалила додатковий кредит $7\frac{1}{2}$ міліонів. Хоч при тім примічає ся, що майже половина сего додаткового кредиту (15 міліонів) має бути покрита з так званих центральних активів і з неужитих надвишок спільного мита, однак се є дуже слаба відрада для оплачуючого податки населеня, котре тепер тяжко страдає під тягаром великої нужди і змагаючої ся з кождим днем дорожнї.

Вимагані надзвичайні видатки для війска є також дуже прикрою несподіванкою для делеґациї, позаяк ті видатки подані в формі додаткового кредиту. Тим способом подано делеґациї вже довершений факт, а тим способом віднято можливість парляментарно против сего виступити. Делеґация мусить погодити ся з довершеним видатком з патріотичним пожертвованем і з важким серцем наложити податникам новий тягар. Тим способом, наколи се мало би стати правилом, укорочує ся парляментарні права представителів населеня.

Правда, міністерство війни має трудну і велику одвічальну задачу, дбати о те, щоби наша сила воєнна була все приготовлена і відповідно збройна, а в так непевних часах не може міністерство брати на себе одвічальносси на случай неспособности війска. Але з парляментарного становища треба бажати, щоби міністерство війни подавало ясний виказ жаданих видатків замість приходити потім з додатковим кредитом, а особливо, коли розходить ся о значні видатки.

Колиж населене нашої держави приносить для удержаня і розвою війска і для охорони монархії та забезпеченя спокою такі великі жертви, то єсть се зовсім справедливим і оправданим домаганем, щоби міністерство війни зріло розважило і увзглядняло бажаня і потреби населеня,

Передовсім мушу замітити, що деякі з військової старшини своїм поступованем крайно обиджають найсьвятійші чувства населеня. Колиж населене дає державі найдорожше своє добро, своїх синів, то має право вимагати, щоби крім військового образованя у них плекано також релїґійного духа. Треба жовнірам подати спроможність, щоби в неділї і сьвята могли сповняти свої християньскі обовязки, а при тім належить поодинокі icповіданя і обряди рівномірно увзгляднити. Непошановане або невідповідне увзгляднене релїґійного чувства у вихованю жовнірів, а до того занадто строге обходжене деяких старших з ними, доводить до того, що число самоубійств при війску щораз зростає. Міг би я тут навести богато подій, які приключили ся у Львові, Перемишли і иньших місцевостях, обмежу ся однакже до двох характеристичних випадків. У велику пятницю були жовніри з артилерскої касарні в улици Люблиньскої Унії у Львові цілий день занятї тяжкими роботами в тамошнім огороді. В сьвітлий понедїлок вирушив 30-ий полк піхоти о 7-ій годині в ранці на вправи, а се викликало загальне зачудоване і згіршене. У великодну неділю в касарни при францїсканьскій площи хотів собі один інфантерист з 6-ої компанії 80-го полку піхоти відобрати житє, і показало ся, що розпука довела его до сего, позаяк безуспішно три дни просив ся капітана, щоби позволив єму піти на Великдень до церкви. Сказано менї, що капітан сей зве ся Шлеґель і є вихристом, отже імовірно християнином лише з імени. Правда, що се були рускі сьвята, алеж східно-галицкі полки є переважно рускі, а непошановане руских сьвят мусить до крайности обиджати релїґійні чувства руского населеня. Замітити треба, що і в польских часописях дуже строго осуджено поступок 30 полку, що на Великдень вирушив на вправи.

Се упослїджене руско-католицкого обряду бачимо і на иньшім поли. Хоч у війску є стілько Русинів, рускі військові сьвященики поставлені що до сьвоїх прав не тільки низше римско-католицких, але й низше православних і лютераньских, мимо свого католицкого iсповіданя. Ми не маємо доси руско-католицкого пароха військового, лише військових капелянів, а ті не мають вигляду на аванс і рівнорядне становище з иншими військовими сьвящениками. Від чотирох літ пiдношу щорічно сю справу, однак доси лише з тим незначним успіхом, що найстаршому військовому капеля-

ТИГРИ.

(Оповіданє П. Дудорова. — З російского).

I.

Я знав Дорофея близько рік. То був добродушний Кореєць, літ около пятьдесять пять, досить заможний, незвичайно гостинний і — можна сказати — навіть культурний. Серед товпи своїх бідних, напівдиких земляків, він різко вирізнював ся трохи не кождою чертою свого характеру. Вздовж цілої річки Ян-чі-хе, в цілій верховині Чорних гір вже давно греміло єго імя, як одного з рідких сьмільчаків між трусливими Корейцями.

Медведі, тигри і леопарди не знали більше небезпечного ворога, як той широкоплечий старець і лише завдяки єму в долинах Чорних гір Корейці не так жалували ся на шкоди від диких хижаків. Про Дорофея розказували трохи не байки, але многим епізодам єго мисливского житя треба було справді дивувати ся.

Так на пр. раз удало ся єму убити трех тигрів, не рушаючись з місця. Попавшись случайно на тиговий слїд, Дорофей, спинаючи ся по горах, наткнув ся на трех тигрів. Стріляти було божевільством, але для Дорофея було то дурницею. Він з скоростию блискавки викинув перед себе на сніг кілька патронів, прикляк на одно коліно, і вистріл, що загремів в горах, дав знати тиграм о їх непримиримім ворогу. Кулля Дорофея не знала, що значить хибити. З розторощеною головою розтягнула ся тигриця на земли, між тим як два єї товариші здивовано поглянули довкола. Між тим Дорофей не дрімав; нова куля ждала вже на слїдуючу жертву. Секунди були дорогі, на него летїла пара тигрів, грозячи нехибною смертию. Загремів другий вистріл. Другий тигр, не добігши до мисливця о яких двіста кроків перед ним, підскочив неприродно і повалив ся трупом. Ще секунда, і третий вистріл залунав по горах. Той послїдний удар дістав ся послїдному ворогови, як послїдний раз скакав. Однако Дорофей трохи припізнив ся. Третий тигр хоч і дістав смертельну рану, однако встиг досить сильно потурбувати сьмільчака. Того самого дня найшли Корейці Дорофея непритомного, з сильно обдертим плечем, і лиш з великим трудом удало ся привести до памяти бідолаху.

За ціле своє житє убив Дорофей 14 тигрів, 25 леопардів і більше як 40 медведів. То був одинокий мисливець на тигри в нашій місцевости. У всїх близших хуторах і селах єго знали не лише офіцири, але й кождий вояк і всюди загально єго поважали. Він майже ніколи нічого не говорив о своїх ловах і все вимавляв ся, коли єго хотїли намовити до оповіданя.

— Много говори — зле — відповідав звичайно.

Він цїлий час японьско-хіньскої війни уважно слїдив за політикою, і більше як всї єго земляки, інтересував ся ходом подій. Я пересьвідчений, що Дорофей в своїй вітчині приніс би не малу користь. Він умів будити віру в себе, умів додати людям відваги своїм непохитним спокоєм і вірою в свої сили.

II.

Ледве засвитало і мрака, що спустила ся з гір на долини, не вспіла ще розвіяти ся, а Дорофей вже був на ногах і готовив ся на дуже небезпечні лови. У него замовлено живі тигрята, нагороду обіцяли добру і вже напеpед бачив богатий могорич.... В єго обширній фанзї [1]) видко було сильне оживлене. Ціла родина Дорофея брала участь в приготовленях і кождий робив свою роботу. Одні крутили папіроси, другі ладили сніданє, инші чистили рушницю, подаровану Дорофеєви одним з наших офіцирів.

Сам Дорофей, одїтий в чисту, білу корейску одіж, сидів в т. зв. гостинній своєї фанзи, підобгавши під себе ноги.

Тростинова палочка, обліплена сухими трісочками і віткнута в стїну, горіла темною поломінию, ледве осьвітлюючи комнату. Против Дорофея, держачи в одній руці рушницю, сидів другий корейский мисливець, молодий і високий Кореєць Пах.

Оба товариші живо розмовляли і покурювали свої довгі корейскі люльки, витрясую-

[1]) Фанза — корейска хата.

нови признано осьму ранґу і титул протоерея. Також кількоразового представленя руского епископату в тій справі міністерство війни доси не увзгляднило. Длятого ще раз звертаю ся до Є. Е. міністра війни з просьбою, щоби в признаню непохитної вірности і хоробрости, якої докази рускі полки зложили на численних боевищах для добра держави, як і в признаню повної пожертвованя служби руского військового сьвященьства, довів сю справу до успішного рішеня.

Належало би також подумати о знесеню другого примусового року служби одноречників, позаяк се спиняе академичну молодіж в науках і еї заводовім образованю.

Яко заступник сельских громад і місточок подам також деякі бажаня і потреби рільників і ремісників. Належало би звернути більшу бачність на охорону піль і польних плодів при військових вправах і походах особливо на полях не нанятих військовою управою а також подбати о скору і відповідну винагороду заподіяних шкід. Дуже часто можна почути жалоби, що рільники за понесену в полях шкоду або за малу нагороду або і ніякої не дістали. Подібні жалї можна чути про винагороду за підводи. Лучае ся також нераз, що задля установленя стрільниці поблизко управляних або призначених під управу піль, господарі не можуть в своїй порі обробити ся в поли, а за убуток тим способом заподіяний не дістають винагороди або дуже незначну.

На останку порушу справу достав для війска, о чім вже і в попередних роках я промовляв. Мало покати ся, що в Галичині поміж тими доставцями, що підняли ся шевских робіт, знайшли ся і такі, що з тим ремеслом не мають ніякого діла. Задля того повномочникам тих дрібних ремісників віднято дальші достави. В ремісничих кругах повстало отже занепокоене, що міністерство війни наміряе усунути тепер дрібних ремісників від достав а віддати їх більшим фабрикам. Не перечу, що декуди могли діяти ся надужитя, однак думаю, що се не може бути достаточним поводом, щоби ремісників виключати від участи в доставах для війска. Було би порадно, щоби військова адміністрация підпирала і сприяла засновуваню ремісничих спілок, а тим способом мала би і певну поруку для достав.

То само відносить ся і до достав рільничих плодів і живности для війска. Коли-б рільниче населене набрало пересьвідченя, що військова адміністрация е приступна не лише для великих доставців, то певно творили-б ся рільничі спілки, котрі брали би на себе доставу рільничих плодів і живности для війска. Тим способом можна би помочи рільникам і ремісникам, котрі тяжко борють ся о свій бит, а можна би таким побитом звернути населеню хоч якусь частину тих великих тягарів, які накладають на него військові потреби. Прошу отже Є. Е. міністра війни, щоби сї справи зволив взяти під розвагу і довів їх до успішного рішеня.

Міністер війни, по переведеній розправі, дав між иньшим на замітки делеґата Барвіньского таку відповідь:

Міністерство війни бачить на се, щоби у війску не обиджувано релігійних чувств ніякого исповіданя і обряду і видало виразні розпорядженя що до береженя руско-католицких сьвят. Наведені д. Барвіньским випадки каже міністер розслідити і потягне винних до одвічальности. Міністер дістав також від Є. Ем. Кардинала Сембратовича деякі жалоби в подібних справах, однак лучае ся се хиба в походах війска, що похід відбувае ся і підчас припадаючого серед походу сьвята. В справі руского пароха військового ведуть ся переправи з дотичними властями. За шкоди заподіяні рільникам і підводи дае міністерство відповідні винагороди і все готово оправдані жалоби увзглядпити. Що до достав зарядило міністерство доходженя, котрі ще не зовсім доведені до кінця, але вже з дотеперішних дослідів показало ся, що на 53 тисячі зголосивших ся о достави, було 28 тисяч таких, що не е ремісниками. Коли справа буде покінчена, міністерство орече, хто може мати участь в доставах. Міністерство війни дуже радо входило би в безпосередні зносини о достави із спілками ремісничими і рільничими і готово піддержувати засновуване таких спілок; а було би також користно, щоби закладано маґазини таких плодів, де би адміністрация військова могла брати в значній скількости потрібні запаси. Військова адміністрация радо дае такі достави і для менажи спілкам (як н. пр. Народній Торговли в Тернополи).

Новинки.

Львів дня 18-го мая 1898.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский повернув до Львова нині рано. Вчера виїхав п. Намістник о години $2^1/_2$ з Кракова до Тарнова, де зложив візиту епископови о. Лобосови і удав ся до Гумниск до кн. Евст. Санґушка. В ночи п. Намістник виїхав з Тарнова.

— **Руска академічна молодіж у Львові** видала вчера таке заявлене: „Українсько-руска академічна молодіж зібрана на нараду дня 14 мая с. р. заявляе, що: 1. Українсько-руска молодіж формально відсунулась від сьвяткованя ювилею знесеня панщини і національного відродженя Галицкої Руси, котре обходять у Львові народовці в купі з москвофілами, і для того ніхто не мае права промовляти на тім празнику іменем тої молодіжи. 2. Специяльно не мае до того права анї уповажненя до сего п. Юліян Сьокало, голова москвофільского товариства „Друг“, що признае себе членом иншої не українсько-рускої народности і відносить ся ворожо до еї самостійного розвою. — 3. Українсько-руска молодіж висказуе свій глубокий жаль тим народовцям, котрі через союз з неґаторами нашої народности і ворогами нашого самостійного розвою, компромітують сю велику народну памятку і роблять неможливою участь в еї обходженю щирій і сьвідомій своеї народної гідности українсько-рускій молодежи. — У Львові дня 17 мая 1898 року. За українсько-руску академічну молодіж: *Гриць Гарматій*, слухач медицини. *Юрий Тобілевич*, слухач політехніки. — Повисшу заяву не хотіла умістити редакция „Діла“ — про те ми приневолені в той спосіб подати еї до публичної відомости“. — (До повисшої заяви мушу додати і від себе кілька слів, а роблю се у власнім імени, щоби словам сим як і уміщеню повисшої заяви в „Нар. Часописи“ не підсувано може хибного розуміня. В день тяжкого горя для мене мушу мимо волї прилюдно забирати голос, щоби дати вираз дуже прикрому чувству, яке мусить відозвати ся в груди кождого чоловіка, що любить свій нарід, коли видить, як сьвідомі і може несьвідомі відступники тогож народу спільно копають ему могилу. Длятого повисший крок патріотичної молодежи нашої можу лиш похвалити і висказати їй прилюдно подяку за то, що сьміло і щиро підняла

чи їх що кілька хвиль і набиваючи на ново сьвіжим тютюнем.

З поважних їх лиць можна було від разу здогадувати ся, що в їх розмові не було жартів, що они ладили ся до небезпечної виправи, котра могла для обох скінчити ся або побідою, або смертию.

Вкінци Дорофей встав. Тихо, не спішачись повісив на себе мисливскі прилади, уважно оглянув рушницю, погладив по лици синка і вийшов з фанзи в супроводі Паха на подвіре.

— Як завтра рано не прийду — шукайте мене коло Тигрової скали — сказав по корейски обертаючи ся до жени.

Старша женщина, одіта в широкі, білі шаравари на ваті, кивнула лиш головою і щезла в дверях фанзи. Она вірила в незвичайну силу мужа і не могла собі представити, що прийде колись час, коли Дорофея не стане. Она була Корейкою і гадка о втраті мужа навіть колиб і прийшла їй до голови, то не дуже наполохалаби еї. Еї руки привикли до роботи, цілий дім, ціле господарство держало ся на ній, а муж своїми ловами лиш причиняв гроший, але не заробляв їх. Опришки оминали еї хату, бо всї знали силу і проворність Дорофея.

Між тим Дорофей і Пах вже давно ішли по сніжній дорозї, прямуючи до Чорних гір. Легкий мороз додав їм оживленя, не чули утоми, груди свобідно дихали чистим гірским воздухом. Їх очи байдужно глядїли по верхах гір, по чудеснім краевиді, що розстелював ся перед ними і лиш скорі, пронирливі погляди, які кидали на сніжну покриву, говорили о їх бажаню. Они глядали тигрового слїду не звертаючи уваги на ріжнородні слїди инших зьвірів, якими довкола була позначена сніжна поверхність землї.

Висше і висше піднимають ся мислївці. З одної гори на другу перебігають по сипкім снігу, спускають ся з стрімкої скали, ідуть тихим ходом в гору по стрімкім склоні і знов спускають ся в долину. Лиш рідко висуне ся з під ніг грудка снїгу, покотить ся в долину і зашумить забираючи з собою нові частини снїгу, збільшаючись що хвилї і переміняючи ся в сніжну велику груду. Тихо ступають мисливці, лиш висше піднимають ся груди і частїйше забе серце.

Ось і Тигрова скала стоїть перед ними. Висока і стрімка, як біла великаньска голова цукру виріжнюе ся різко з поміж инших вершків. Довкола ні голосу ні звуку.

Немов в царстві смерти панує довкола тишина і спокій. Ні звіра, ні птиці ні одного живого ества. Дивною суперечностию видае ся поява серед величаво мовчачої природи тих двох людий, що друть ся до гори по крутій стїні.

Мовчки лїзе до гори Дорофей, держачи в одній руцї готову до вистрілу рушницю, зрідка оглядаючи ся за товаришем.

Нараз сонце підняло ся із за гори, проміне облило потоком сьвітла сніжні простори, заглянуло у щелини і яруги і запалило міриядами огнїв всї гори.

Лиш мисливцї не дивлять ся на ту красу, невдоволені прижмурюють очи і ще поспішнійше ідуть під гору. Висше і висше піднимають ся, тяжше дишуть груди, грубими каплями виступае піт на їх почервонїлих лицях. Треба перейти хребет до полудня, щоби не припізнити ся і дійти на вечер до колиби на нічлїг.

Але ось вкінци они і на вершку.

В долині під ними скончили ся покриті снїгом гори і горбки, переходять в широку рівнину, порізаними темними ярами, покриту чорними пятнами дерев і осель. Морский залив покритий ледом залитий сонцем, блестить синеватим сьвітлом і простягале ся в безконечність та скривае ся за овидом.

Мисливцї не глядять в долину, не глядять в гору, цїлу їх увагу звертае на себе снїг. Немов пси дивлять ся лиш собі під ноги і все ідуть та ідуть наперед.

Сонце стало вже в головах, час і відітхнути, он видко горбок, де постановлено поснїдати.

Утомлені довгою дорогою доходять до поміченого місця і опускають ся в пухкий снїг.

Дорофей мовчки здоймив з плеча торбу, добув куспик чорного хлїба, вареного бобу і кітлик з вареним рижом і розложив свій запас на снїгу. Пах підсїв близше і весело кивнув головою.

— Їдж — промовив коротко Дорофей.

Оба приятелї почали снїдати. Они їли мовчки, поволи, немов би сповняли який торжественний обряд. Розмова була тут злишна, шкода було тратити часу.

Они сиділи на склоні невеличкого горбка яких трийцять кроків від вершка. Вкінци зїли, Дорофей зібрав останки назад до торби і взяв за рушницю.

— Вставай — сказав обертаючи ся до Паха і лїниво простягнув ся.

Мисливцї встали і знов пустили ся під гору.

Але ось.... недалеко від них дав ся чути якийсь невиразний шум. Мисливцї завмерли в неподвижних поставах і напружили слух. Недалеко від них, за вершком хруснув снїг і знов всьо утихло. Але за хвилю роздав ся той сам звук.... Чи то не хід тигра? Рушницї на поготівли, віддих замирае в грудях, они не зводять очий з вершка горбка. І нараз.... на вершку, о сорок кроків від них зарисувала ся струнка стать величезного королївского тигра. Зьвір здавалось вилинув з під землї. Може бути, що він спав за пригірком і збудив ся, почувши хід людий, а може то був голодний хижак, що здалека почув добичу і прийшов полакомити ся людским мясом — не знати. Він

народний прапор і держить его високо. Молодїжи пристоїть поступати наперед, а коли того потреба іти навіть на перебій та не подаючись нї в сей нї в той бік ступати хоч би й по моральних трупах. До молодїжи належить жите і будучність народу. — *Кирило Кахникевич).*

— Заробок при зелїзницях. Львівска Дирекция зелїзниць одержала від Мінїстерства зелїзниць у Відни поручене приймати зголошуючих ся до роботи при магазинах, ваґонах, на лїнїях і т. ин. за заплатою від 60 кр. до 1 зр. 10 кр. денно.

— Публичні краєві роботи, які сего року переводять ся у всхідній Галичинї і при яких селяни можуть найти заробок, суть слїдуючі: 1) Будова льокальної зелїзницї Делятин-Коломия-Стефанівка; 2) реґуляция середної части Гнилої Липи; 3) реґуляция Буга; 4) забудоване гірских потоків в дорічу Днїстра (повіти: старомісткий і турчаньский); 5) забудоване потока в Глиньску, в жовківскім повітї і 6) реґуляция потока Перегноївка з доплывами, в перемишляньскім повітї.

— Стан засївів. З околицї Підволочиск пишуть: Безнастанний дотеперішний холод з острими вітрами не дав вправдї за буйно рости озиминам, котрі з малями виїмками добре виглядають, однако здержав ріст ярих засївів. Овес, ячмінь і т. ин. сходять дуже поволи і доси марнї. На деревах розвиває ся листе дуже лїниво, а навіть черешнї доси не зацвили. Саджене бараболь ще не покінчене; конюшина буде здает ся гарна; о сїножатях не можна ще нїчого сказати.

— Огнї. З Озерян коло Чорткова пишуть нам: Дня 12 мая о годинї $5^1/_2$ по полудни вибух огонь з незвістної причини в загородї Данила Шкурлая. З причини досить сильного вітру тяжко було уратувати будинки, бо клапті горіючої соломи переносив всхідний вітер з дивною скоростию навіть на більше віддалені улицї. В сусїдстві погорів Дмитро Жаровский, а в другій улици Семко Гарджала. Річи уратовано, але 7 будинків разом з хатами пішло з димом. Люди були в поли при роботї або на ярмарку. Місцева огнева сторожа прибула з поля від роботи аж коли огонь зльокалїзовано, а єї начальник займив ся з правдивою енерґією цїлковитим угашенєм огню. Найбільше признане належить ся місцевій жандармериї, а особливо вахмайстрови Шамбері і учителеви з Зелинець, котрі найбільше причинили ся до поборення пожару.

— Град, перший в сім роцї, упав перед кількома днями в Тарасівцї, в повітї збаразскім і наробив богато шкоди в озиминї.

— Помер у Львові Корнилий Полїньский, співвластитель вивідуюючого бюра, в 32-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

„Учителя“ ч. 9. містить: Продовжене статї др. М. Пачовского: „Замітки до науки рускої мови в середних школах“; — докінчене природничо - ґеоґрафічного викладу: „Долина ріки“; — розвідку: „Справедливість в вихованю“; — вісти з руского товариства педаґоґічного: — статейку: „Гадки про наше шкільництво“; — відозву виділу руского товариства педаґоґічного у Львові; — постанови властий шкільних, вісти з науки, штуки і лїтератури та конкурси.

— Дзвінка ч. 9 з дня 5 мая містить: Оповідане „Буря на мори“; — стих Віри Лебедової „Маєва ніч“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ Ост. Макарушки;— докінчене повістки Стеф. Пятки „Полазники“; — продовжене повісти „Ганс, малий Ескімос“; — розвязку загадки з 8 числа і загадку дияментову.

Телеґрами.

Відень 18 мая. Ґр. Ґляйспах бувший мінїстер судівництва, іменований президентом апеляцийного суду в Градци.

Льондон 18 мая. Королева Вікторія переслала недужому Ґлядстонови письмо, в котрім висказує єму вдячність за услуги, які він в своїм довгім житю віддав державі.

Константинополь 18 мая. Нинї приходять до Адрияноноля перші три поїзди з повертаючим войском з Тесалії.

Сан Франціско 18 мая. Нинї має відійти відділ войск американьских на Филипини на поміч адміралови Девеєви.

Гавана 18 мая. Вчера пробовали знов Американцї висадити войско на Кубу але їх відбито.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

появив ся несподївано, як снїг що скотить ся на голову. Але Дорофей не умів тратити притомности: він добре знав, що значить в таків случаю секунда проволоки. Рушниця в миг ока піднялa ся на рамя.

Між тим і тигр не зїває. Побачивши перед собою своїх неумолимих ворогів, зьвір страшно заревів і кинув ся наперед. Ще один скок! Тигр притуливши ся до землї і уперши ся на передні лапи, застив в живописній поставі, готовий до послїдного скоку. Хвиля — а сильні мускули звіря дрогнули і він витягнувши ся як довгий розпростер ся у воздусї. В ту саму секунду роздав ся і вистріл. Але на сей раз щастє покинуло Дорофея. Легко ранений зьвір сильним ударом лапи здер мясо до костий від плечи аж по локоть, перекинув Дорофея через хребет і поніс его бігцем під гору.

Пах задеревів. Він видів скок зьвіра, видів як він піс его товариша окровавленого і напів мертвого і.... не рушав ся, немов загіпнотезований, не могучи навіть утїкати.

Скок один, другий, тигр утїкає все дальше і дальше і в міру того, як віддалює ся страшний зьвір, вертає у Паха рішимість мисливця.

Чи-ж він так лишить свого приятеля, з котрим бродив цїлі лїта по горах і дїлив з ним всї труди і небезпечности ловів, чи дасть погибнути товаришеви так в своїх очах?

Він більше не надумував ся, скоро прицїлив ся і вистрілив. Розійшов ся дим і Пах скочив наперед набиваючи знов рушницю.

Перед ним о сїмдесять кроків лежав тигр, повернувшись правим боком до мисливця. Ізза хребта тигра сторчала рука Дорофея. З правого уха зьвіря лила ся кров, окрашуючи білий снїг: сам зьвір смертельно ранений ще кидав ся, порпаючи могучими лапами снїг. Пах задержав ся. Він бачив лиш одно, що страшний зьвір ще рушає ся, ще живий.

Знов підняв рушницю на рамя і знов роздав ся вистріл.... Тигр лежить вже без руху.

Набивши знов рушницю підбіг Пах до убитого зьвіря. Рядом з тигром лежав Дорофей скорчивши судорожно руки і вдивившись нерухомними очима в простір. На єго груди, трохи з боку видко було маленький отвір, з котрого сочила ся кров. Друга куля товариша перейшла крізь тигра і убила его....

Пах кілька хвиль придивляв ся тїлу товариша з зачудованєм, але нараз зрозумівши все почав з криком утїкати до села.

III.

Ось і тепер, в тій хвили, коли я стою в комнатї нашого шпиталю перед безжизненним тїлом Дорофея, бачу в кутї високу стать Паха, що не зводить очий з убитого товариша. Він сам ще вчера прибіг з гір просто до судиї і розказав о цїлій пригодї. Комісия вийшла з ним в гори, оглянула трупа і пустила Паха зараз на волю. Але Пах не пішов. Він здоймив шкіру з убитого зьвіря і віддав єї вдові покійника, а сам пішов до села, куди повезли убитого Дорофея.

Він прийшов сюди до шпиталю того, щоби перебути з тїлом товариша послїдні години, щоби бачити, де его поховають, щоби в послїдній хвили поклонити ся тлїнним останкам друга.

Я стою перед тїлом Дорофея не сам. Один за другим входять до комнати наші вояки. Всї они прийшли попращати ся з своїм товаришем по званю.

В очах Паха стоять сльози. Єго тронуло то співчутє чужих людий і він з любовю глядить на лиця присутних.

Лиш коли хто голосно скаже яке слово, він покаже в кут комнати і шепотом промовить:

— Тс! Дорофей спить!

До того часу, доки не будуть похоронені останки товариша, він буде стерегти его спокою.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).